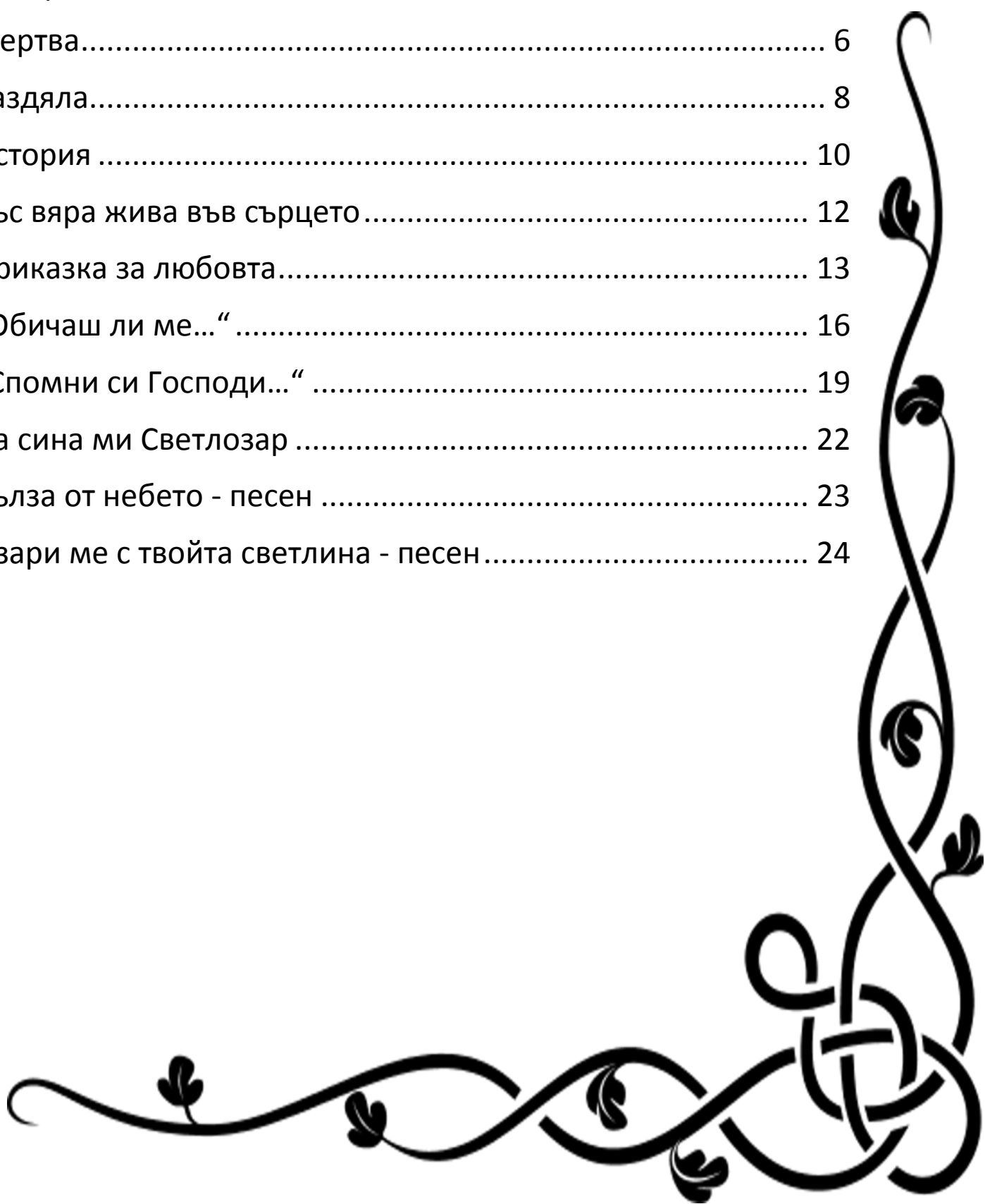

Стихосбирка
„Приказка за
любовта“ на
Елена Иванова

Съдържание

При нозете на Исус.....	3
Избор.....	4
Жертва.....	6
Раздяла.....	8
История	10
Със вяра жива във сърцето.....	12
Приказка за любовта.....	13
„Обичаш ли ме...“	16
„Спомни си Господи...“	19
На сина ми Светлозар	22
Сълза от небето - песен	23
Озари ме с твоята светлина - песен.....	24

При нозете на Исус

Душата ми страда, сърцето кърви.
Таз болка ме следва през всичките дни.
Грехът ме потапя в море от печал
и тъна безпомощно в тиня и кал...

Где взор да отправя във този всемир
за мъничък дар на надежда и мир?
Вълните безумни кой би укротил
и с нежност горчивите сълзи изтрил?

Но там, във далечния син небосклон,
съзрях празно място в планинския склон
И чак до Небето – величествен жив
кръст беше издигнат – любящ, милостив.

На празното място, очакващо мен,
в нозете на Царя, без жал наранен,
изплаках си всички горчиви сълзи.
И мир – безпощадната болка смени.

И ведра, свободна кат птичка с криле
се питах дълбоко във свойто сърце:
„За тази надежда, получена там
Какво ли ще мога в отплата да дам?“

Но бялата роза – едничкият дар
достоеен за Теб, мой Спасител и Цар –
не крие ухание, свеж аромат.
Повехнал и грозен е нейният цвят.

Но Ти го обви със любящи ръце
и нов живот вдъхна на всяко листче.
И чувствайки прилив на свежи вълни,
зашепвам: „О, Татко, прости ми, прости!“

Избор

Аз имах дар прекрасен от Небето:
Животът – този тъй вълшебен блян.
„Пази го свято!“ – шепнеше сърцето.
„За да не е напразно пропилян.“

Потърсих с трепет там във кръгозора
Дарителя със опит свършен.
А той с готовност ми насочи взора
към двата пътя стелещи пред мен.

Единият – широк – зовящ душата,
с неони и омайна красота.
Но в края си, засенен в сивотата

на пустота и мрачна самота.

Погледнах втория и бях потресен!
Сковаващ страх кръвта ми вледени.
Опасан с тръни и неравен тесен...
Кой би могъл по него да върви?

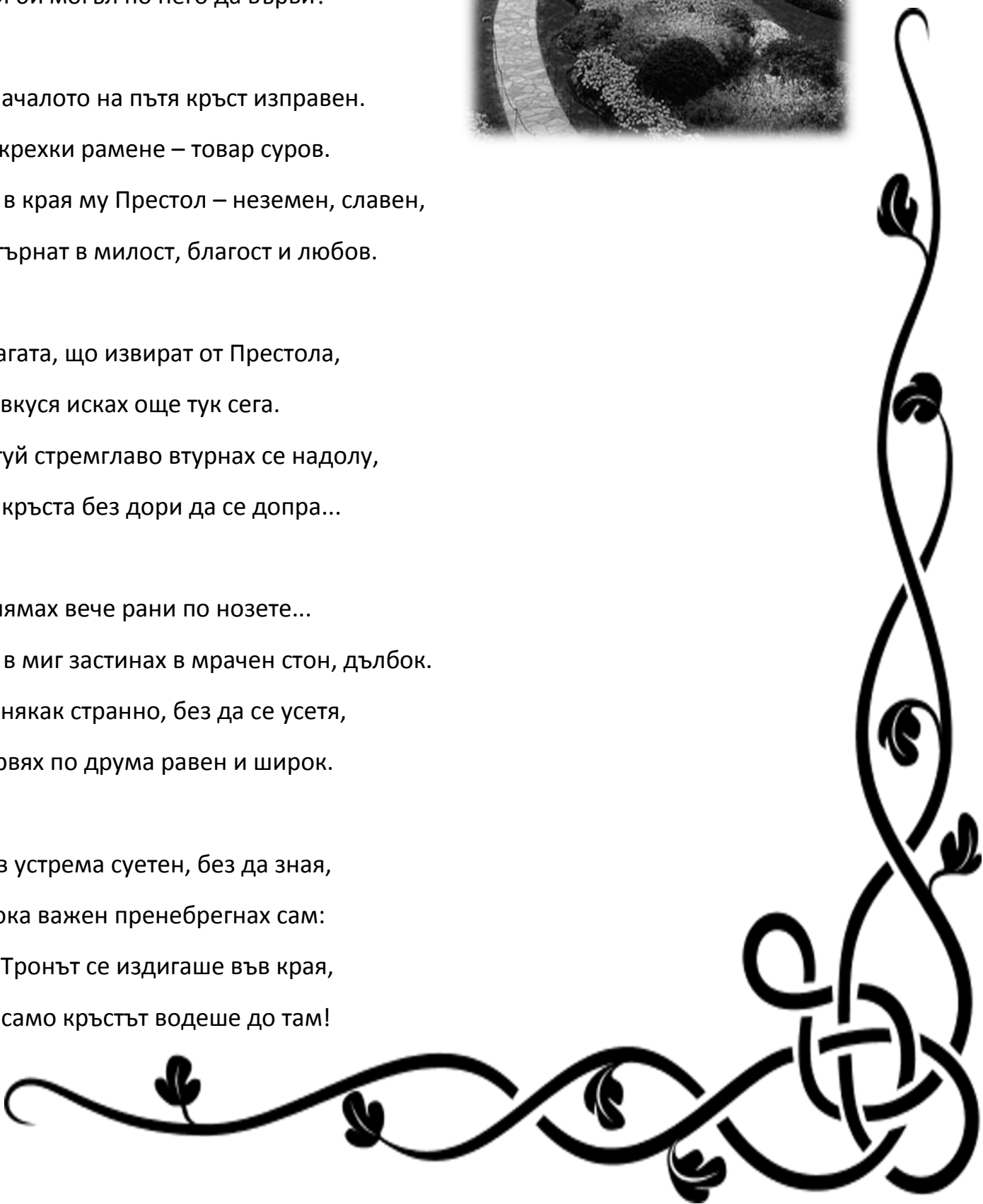

В началото на пътя кръст изправен.
За крехки рамене – товар суров.
Но в края му Престол – неземеен, славен,
обгърнат в милост, благодост и любов.

Благата, що извираат от Престола,
да вкуса искаха още тук сега.
Затуй стремглаво втурнах се надолу,
до кръста без дори да се допра...

И нямах вече рани по нозете...
Но в миг застинах в мрачен стон, дълбок.
Че някак странно, без да се усетя,
вървах по друма равен и широк.

Във устрема суетен, без да зная,
урока важен пренебрегнах сам:
Че Тронът се издигаше във края,
но само кръстът водеше до там!

Нозе пречупих тъжно и смутено.
От опита горчив поука взех.
Глава оброних кротко и смирено.
И кръста тежък тихичко поех...

Човекът е призван да оцелее
с борба – законен дял във тоз живот.
Но битката, залог е за трофея
и само болката, тя ражда плод.

Жертва

В пустинята прашна, от мрака облян,
чертаеше диря самотен керван.
Две сенки се скитаха тъжно в нощта,
две фигури бледи на син и баща.

Безмълвно ридаше старецът скрито,
че кървава рана дереше гърдите...
Как чедото свидно със свои ръце
във жертва на Бога да принесе?!

И рожбата майчина тайно отне я,
че сили не биха достигнали в нея...
Детенцето – късче от нейна утроба

да види как бива отнесено в гроба.

А волята Божия бе тъй неясна...

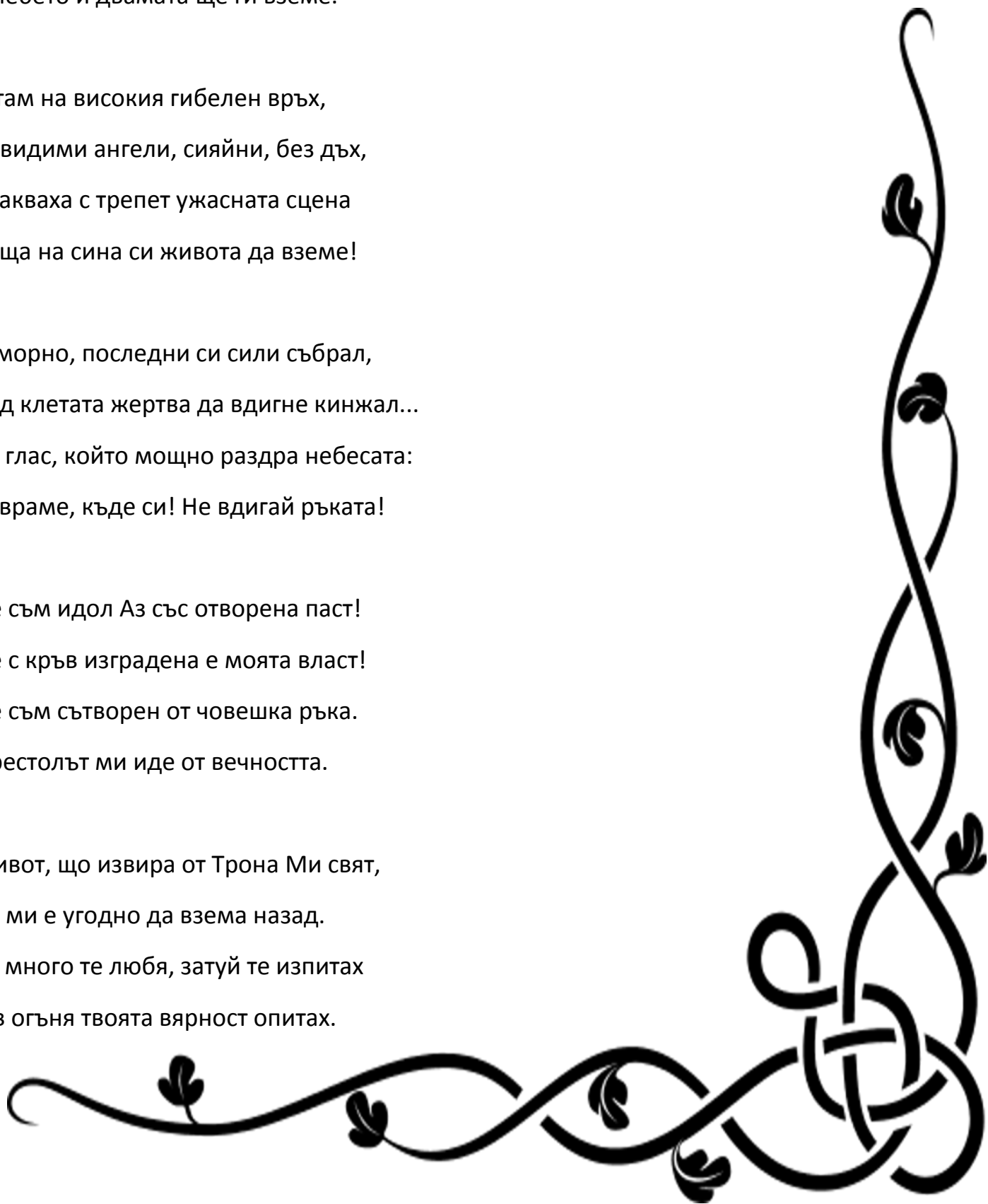
Но плахо проблясваше мисъл прекрасна,
че Бог ще промисли, пък после, след време
в небето и двамата ще ги вземе.

А там на високия гибелен връх,
невидими ангели, сияйни, без дъх,
очакваха с трепет ужасната сцена
баща на сина си живота да вземе!

И морно, последни си сили събрал,
над клетата жертва да вдигне кинжал...
Чу глас, който мощно раздра небесата:
“Авраме, къде си! Не вдигай ръката!

Не съм идол Аз със отворена паст!
Не с кръв изградена е моята власт!
Не съм сътворен от човешка ръка.
Престолът ми иде от вечността.

Живот, що извира от Трона Ми свят,
не ми е угодно да взема назад.
Аз много те любя, затуй те изпитах
и в огъня твоята вяроност опитах.

Макар и в агония, смъртно ранен,
детето си ти не пожали за Мен!
Затуй, за награда из род и във род,
ще бъдеш бащата на моя народ!

Раздяла

Във бурния ритъм на днешния свят
обичах и срещах приятели много.
Но ти не ми беше приятел, а брат,
че бяхме завинаги свързани в Бога.

С невидими нишки ни бе омотал
тъй здраво, че щом се откъсна едната
учудено трепнах... Дъхът ми бе спрял
от пареща болка отляво, в ребрата...

Раздялата – мрачна, студена и зла
похлопа на прага и без да я каня,
забързано влезе и всичко прибра:
мечти и надежди, и болки, и рани...

Накрая в лицето ми тъжно се взря.
Дочула бе тихи, разтърсващи вопли.
Открила, че стена самотно в нощта

остави ми спомена – да ме топли!

Във него се вкопчих и тръгнах назад
към мигове скъпи, но в минало време.
Тогава се сетих, при този обрат,
опитах ли прошка от тебе да взема?...

За дните, в които не вдигнах глава
безмълвния стон да съзра във очите.
Дори да изтрия не пробвах сълзите,
прегълтнати тежко и в миглите скрити.

Да можех на времето лудия бяг
да спра и стрелките обратно да върна...
Дали ще се срещнем ний някога пак,
че споменът вече се в пепел превърна.

Но бавно жаравата роди пепелта
и в нея искрица надежда проблесна:
ще бъде избърсана всяка сълза,
сърцата ще бликат от радост Небесна!

Че някъде там при кристално море,
тъгата за веки веков ще побягне.
Ще пеem със Божии арфи в ръце
красивата песен на Славното Агне!

История

Приятелю скъпи, седни тук до мен.
История странна ще чуеш тоз ден.
Тя колкото стара е, толкоз и нова.
За нея разказва се в Святото Слово.

В началото мощен владетел живял
и целия свят във дланта си държал.
Но с милост простирал могъщи ръце
и имал безкрайно любящо сърце.

На бездната мрачна дарил светлина.
Със Слово и Мисъл разстлал небеса.
И дивната песен на птичия хор
изпълнила ведрия, мирен простор.

И както художникът с четка, бои
извайва старателно свойте творби,
така и Творецът със мъдър замах
цветята извезал от пустош и прах.

Копнеел за син и създал го тогаз
със пръст от земята, но с сила и власт.
А с бащина обич му вдъхнал живот
и той се разраснал и станал народ.

И както баща на сина си тогава
се чудел какво по - добро да му дава.
Сред цветна градина издигнал му трона
и вместо венец подарил му корона.

Но вместо щастлив, благодарен, любящ,
синът изоставил баща си скърбящ.
А той със надежда, но тъжен, самин,
зовял във прегръдки си блудния син!

А с толкова грижи за своя народ,
заслужил бе почит из род и във род.
Но кръст вместо скипър понесъл в конец,
Наместо короната – трънен венец!

Приятелю скъпи, сълзите не крий.
Той с радост ще твоята болка изтрий.
Живот изобилен, без мъки, товар
тоз чуден Владетел поднася ти в дар!

Със вяра жива във сърцето

Със вяра жива във сърцето
достигай всеки земен кът!
Любов, струяща от небето,
раздавай щедро в своя път!

На правдата делата живи
да светят ярко пред света.
С ръце любящи, милостиви,
разпръсквай нощната тъма!

Тогава пленници смутени
затвора с песен ще сменят.
И като птици окрилени
към нов живот ще полетят!

Приказка за любовта

Таз приказка в среднощната омая
нашепваше ми звездния покров
във нея от началото до края
разказваше се за една любов...

Любов, що надживяла вековете
достигаща самия небосвод.
Но, чуйте я, и после отсъдете
не е ли страница от тоз живот?

Във слънчев дом с разцъфнала градина
живял бе някога един баща.
Той бил богат, че имал двама сина –
едничката му радост на света.

И всеки ден през туй прекрасно време
безгрижно, волно детски смях ехтял,
но щом децата станали големи –
мигът на щастието отлетял...

Синът по-малък стегнал си багажа
прекراчил твърдо пътната врата
с лице от камък, „сбогом“ без да каже
изгубил се в среднощната тъма.

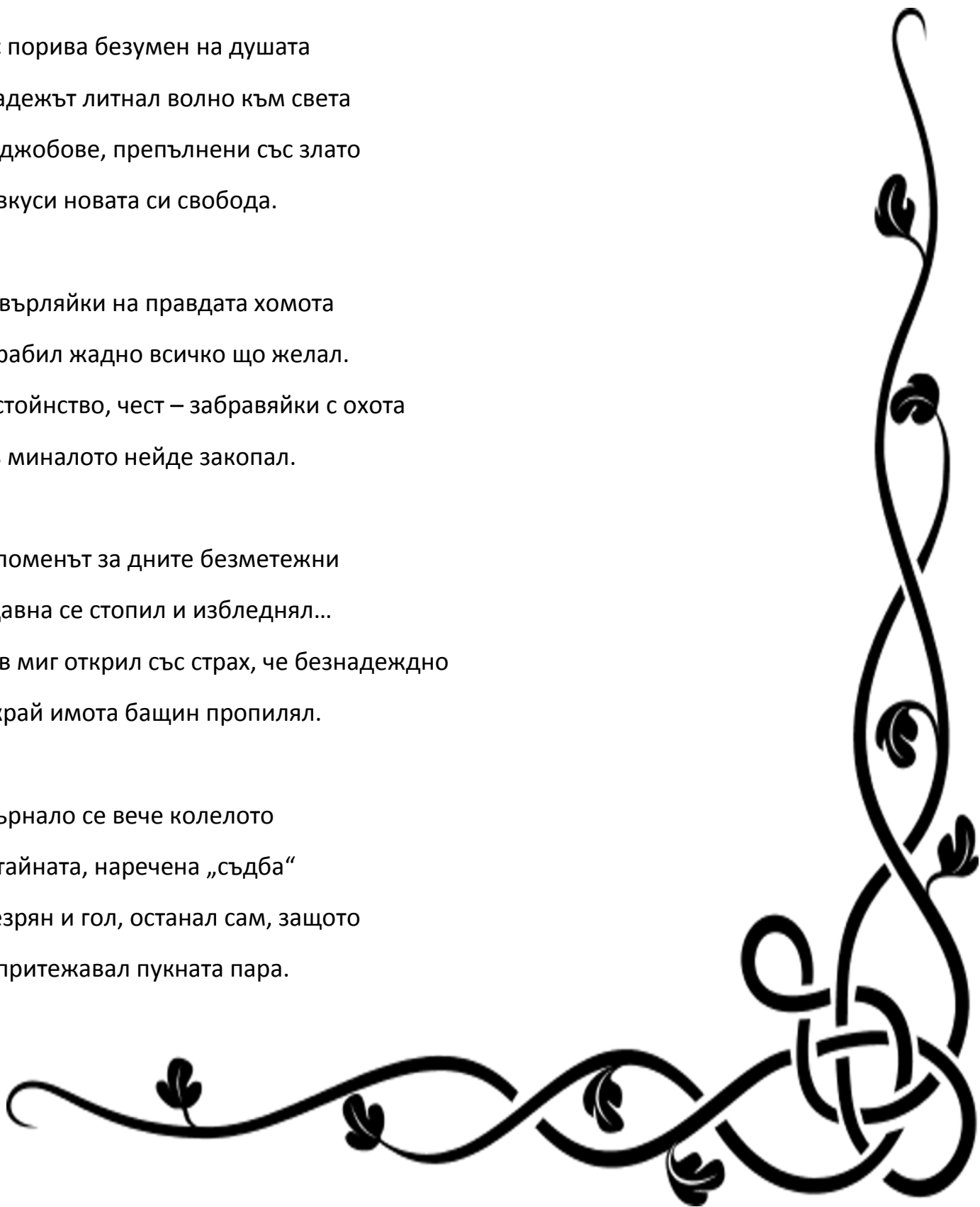
Загърбил, бързайки, за да изтича
едно безмълвно страдащо сърце,
но знаещо то само да обича
отказало насила да го спре.

Със порива безумен на душата
младежът литнал волно към света
и с джобове, препълнени със злато
да вкуси новата си свобода.

Захвърляйки на правдата хомота
заграбил жадно всичко що желал.
Достойнство, чест – забравяйки с охота
във миналото нейде закопал.

А споменът за дните безметежни
отдавна се стопил и избледнял...
Но в миг открил със страх, че безнадеждно
докрай имота бащин пропилял.

Обърнало се вече колелото
на тайната, наречена „съдба“
презрян и гол, останал сам, защото
не притежавал пукната пара.

Събирайки отломките в душата,
която къс по къс бе разпилял
за първи път си спомнил за бащата –
безжалостно, когото бе предал!

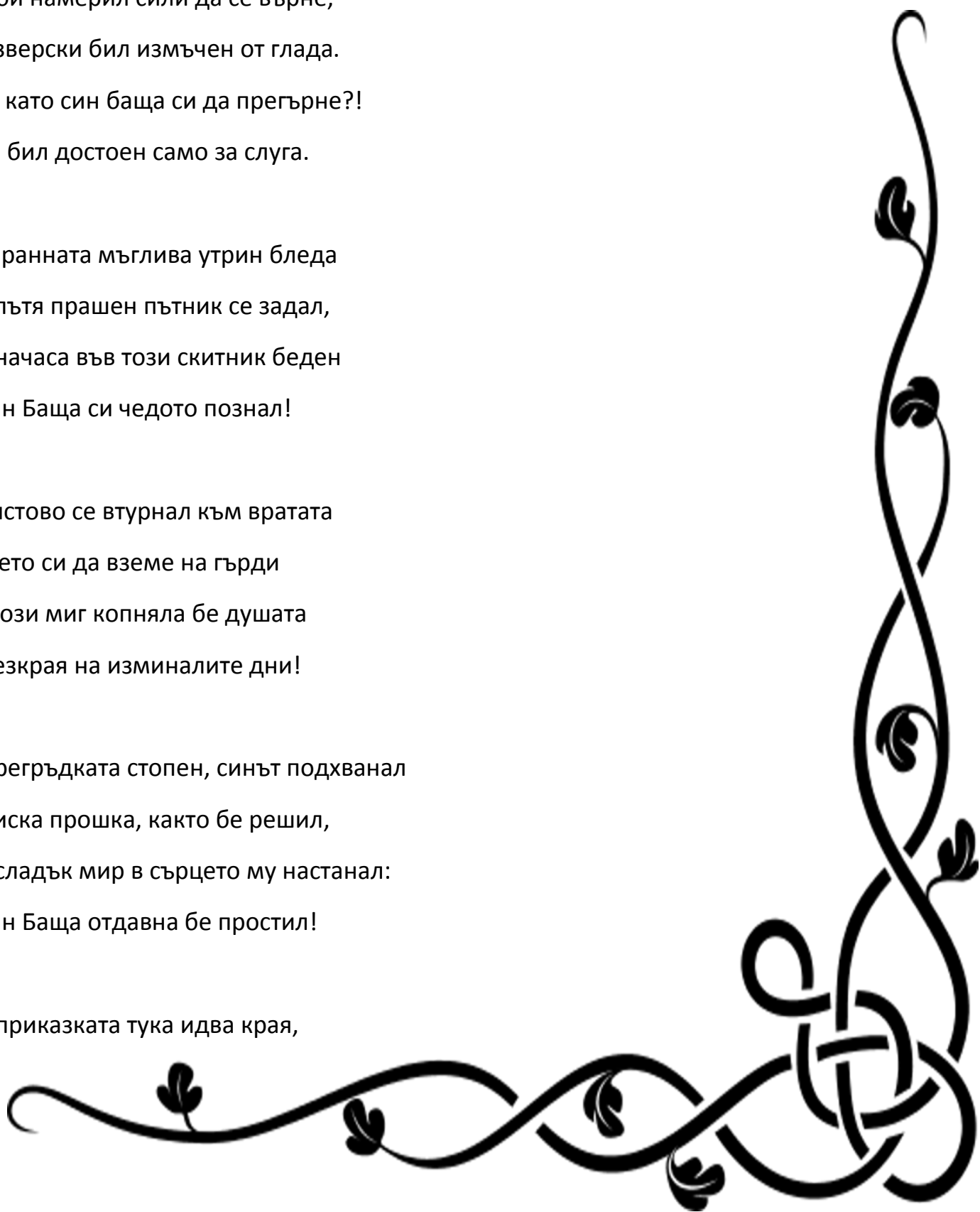
Не би намерил сили да се върне,
но зверски бил измъчен от глада.
Как като син баща си да прегърне?!
Той бил достоен само за слуга.

И в ранната мъглива утрин бледа
по пътя пращен пътник се задал,
но начаса във този скитник беден
Един Баща си чедото познал!

Неистово се втурнал към вратата
детето си да вземе на гърди
за този миг копняла бе душата
в безкрая на изминалите дни!

В прегръдката стопен, синът подхванал
да иска прошка, както бе решил,
но сладък мир в сърцето му настанал:
Един Баща отдавна бе простил!

На приказката тука идва края,

щастливо той пред погледа цъфти!
Звездите се усмихват от безкрая...
Защото любовта – тя само знае
в живота милост как да подари!

„Обичаш ли ме...“

Сред тихите води на Галилея
рибарят беден морно си гребял
оскъден улов, тъжна одисея
живот на роб, изпълнен със печал.

И ден след ден, очаквайки Месия
от разказа на своите бащи,
за да отнеме тази тирания
да стихнат сълзи, стон и теготи.

Унесен в мисли, в синята безбрежност
той странен пътник до брега съзрял
- „Върви след мен!“ – прошепнал му със нежност
погледнал го и тихо се поспрял.

Пред този поглед, сбиращ небесата
сърцето с жар затупкало в гърди
пронизващ всяко кътче на душата
на крепка вяра блеснали искри.

Една ръка отворила вратата
към светлата надежда в тоз живот
последвал смело своя нов приятел
сред студ и пек, в немилост и възход.

С възторжен плам приветствал чудесата
на Бога силата във тях прозрял
към Него с вяра ходел по водата
живота си в ръката Му предал.

А Той не искал нищо във замяна
щом двамата поседнали сами
- „Обичаш ли ме?“ – го попитал само –
със трепет ням във топлите очи.

- О, Господи, пред Тебе аз се вричам! –
изригнал отговорът с искрен плам –
че никой като мен не те обича
живота си за тебе аз ще дам!

Но ето, че настанал час съдбовен
на път трънлив отдавна начертан
последвали тъмница и окови
и кървав кръст, пропит с човешки срам.

И в миг се сринал гордият мечтател
загърбвайки отминалите дни
отрекъл се от своя скъп приятел
с проклетия и клетви, ругатни.

*****

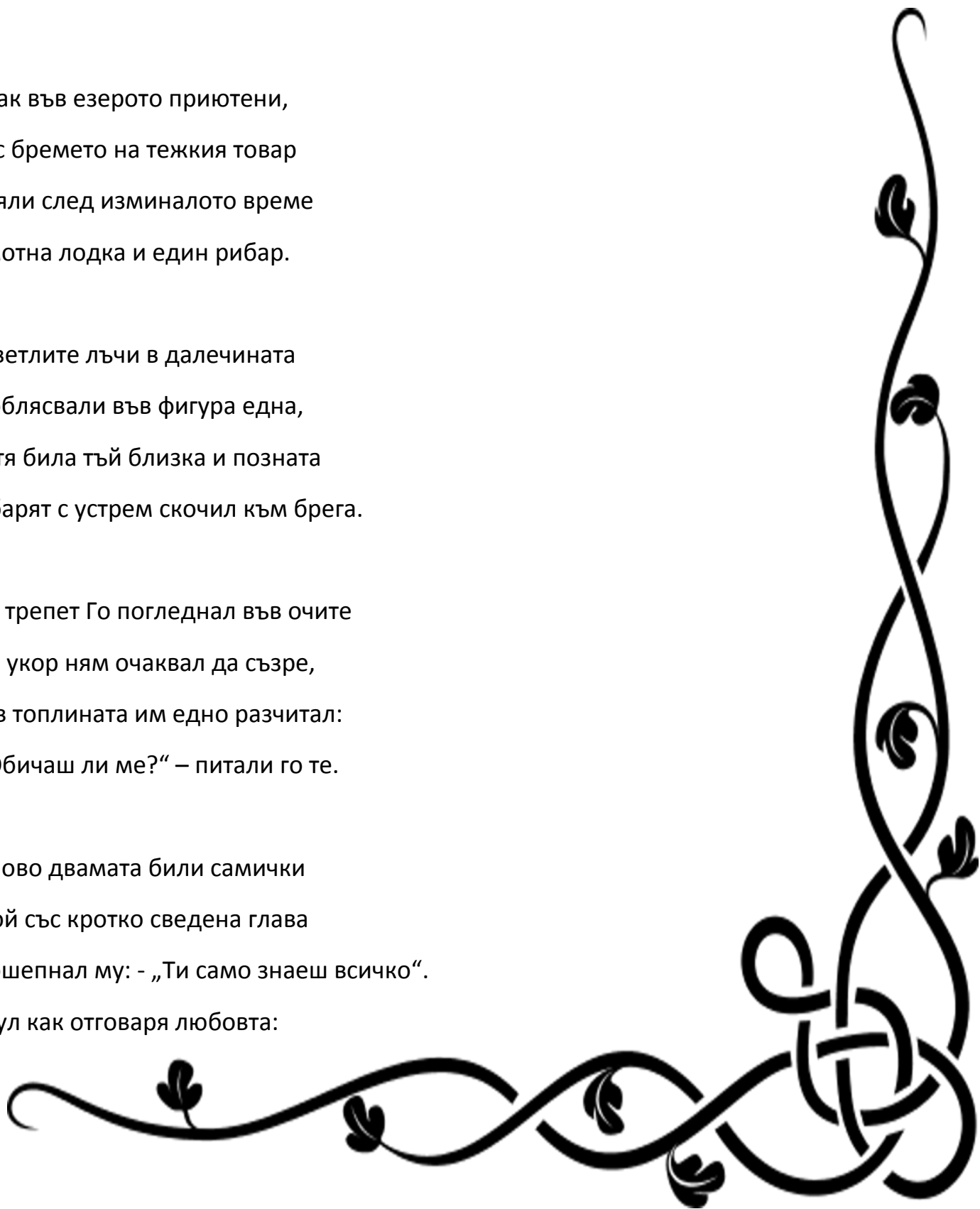
И пак във езерото приютени,
но с бремето на тежкия товар
стояли след изминалото време
самотна лодка и един рибар.

А светлите лъчи в далечината
проблясвали във фигура една,
но тя била тъй близка и позната
рибарят с устрем скочил към брега.

Със трепет Го погледнал във очите
там укор ням очаквал да съзре,
но в топлината им едно разчитал:
- „Обичаш ли ме?“ – питали го те.

Отново двамата били самички
и той със кротко сведена глава
прошепнал му: - „Ти само знаеш всичко“.

И чул как отговаря любовта:

- Аз молих се за теб, за твойта вяра,
сърцето ти да бие с нов копнеж
от днес нататък в твоята кошара
ти агънцата ми ще доведеш.

„Спомни си Господи...“

В пустинен хълм, в далечни времена
три кръста се явиха пред света
престъпниците там за назидание
умираха в нечувано страдание.

За двамата отляво и отдясно
присъдата отдавна беше ясна –
разбойници, заслужили позора
за злите си дела да отговорят.

Но с дива ярост виеше тълпата
към този, разпнатия по средата.
Той дръзнал Господ да се назовава
и с право греховете да прощава!

Пред надписа – присъда над главата
се питаха „ужилени в сърцата“
под набразденото от кръв чело

къде се крие царско потекло?

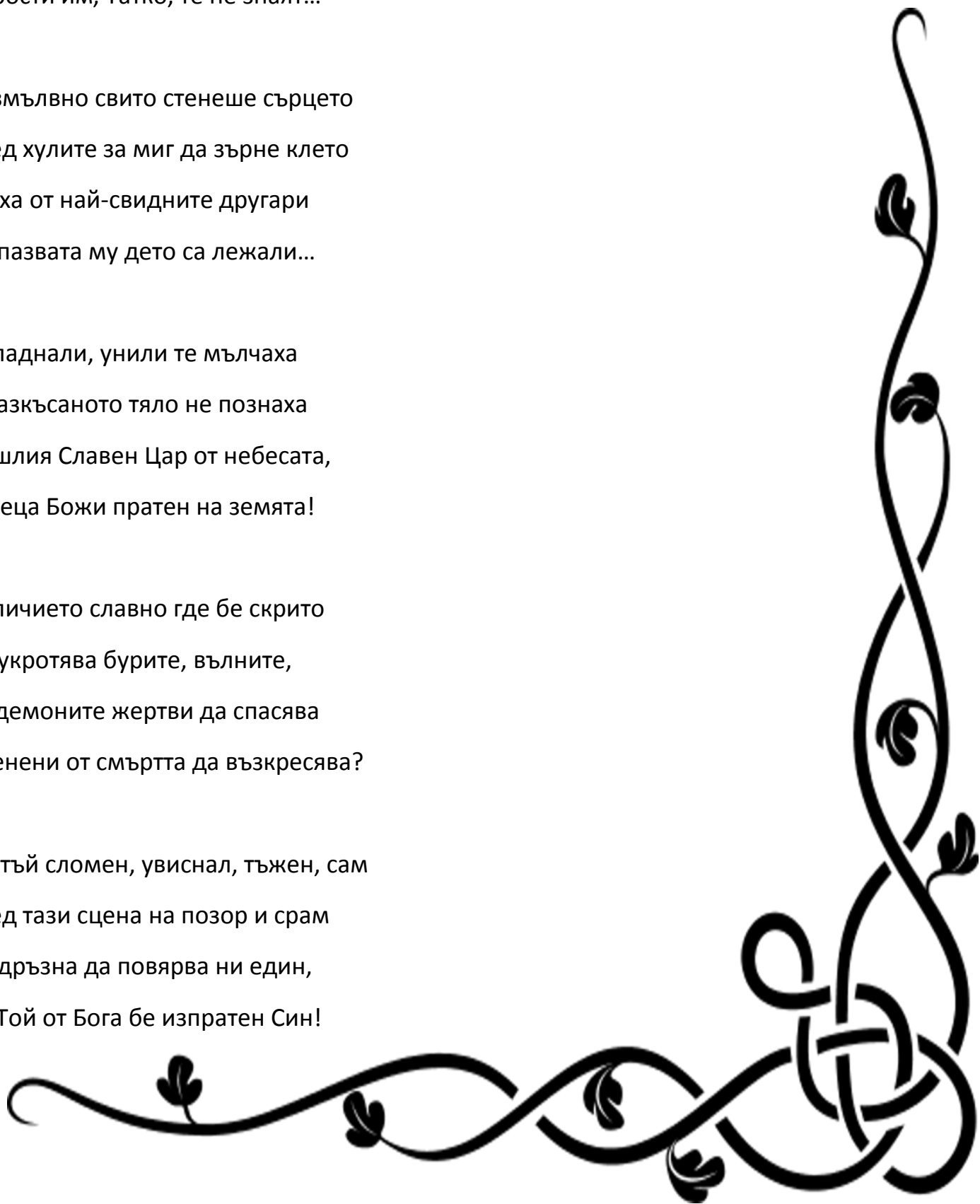
И сипеха се ругатни и клетви,
но отговор единствен ги последва
понесъл се от ехото в безкрая:
„Прости им, Татко, те не знаят...“

Безмълвно свито стенеше сърцето
сред хулите за миг да зърне клето
утеха от най-свидните другари
на пазвата му дето са лежали...

Отпаднали, унили те мълчаха
в разкъсаното тяло не познаха
дошлия Славен Цар от небесата,
агнеца Божи пратен на земята!

Величието славно где бе скрито
да укротява бурите, вълните,
от демоните жертви да спасява
пленени от смъртта да възкресява?

Но тъй сломен, увиснал, тъжен, сам
сред тази сцена на позор и срам
не дръзна да повярва ни един,
че Той от Бога бе изпратен Син!

Пред прага спрял сега на вечността
предвкушвайки единствено смъртта
дочу до Себе Си тъй тих рефрен:
- „Спомни си, Господи, за мен...“

Макар не с царски жезъл във ръката,
висящ между небето и земята
кога светът от Него се отрече
единствен тоя „Господ“ го нарече!

Спасителната вяра в този миг
не бе родена в някой ученик,
ни в бедни, скромни, учени и властни,
а в разбойника презрян отдясно.

Проблесна лъч и хълмът засия!
Побегна с вик злокобната тъма!
Сред общия позор – една душа
спасена бе за вечността!

На сина ми Светлозар

Безмилостно препускат часовете

и дните, и годините летят...

Ти вече си на двадесет и четири

мечтател буен и безумно млад!

И сякаш вчера с колебливи, плахи стъпки

крепеше се за моята ръка,

но днес си мъж, в надежди волни тръпнещ –

прекрачваш прага на дома.

Далече си... И все пак много близо:

навеки скътан в моето сърце!

Тупти ли то – от там не се излиза,

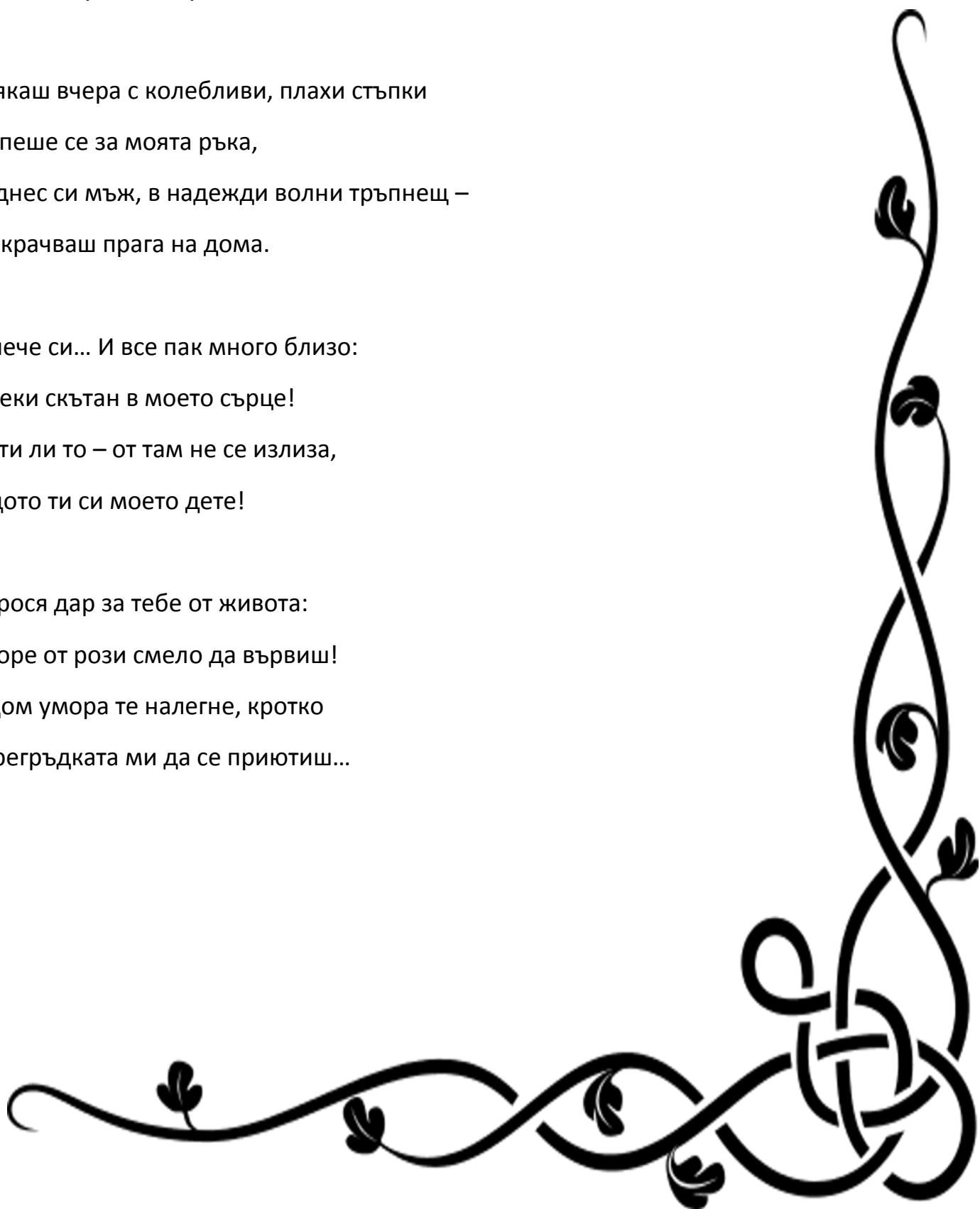
защото ти си моето дете!

И прося дар за тебе от живота:

в море от рози смело да вървиш!

А щом умора те налегне, кротко

в прегръдката ми да се приютиш...

Сълза от небето - песен

Вселената от древността
разказва как една сълза
проля се от небето над този свят.
От болката роди се тя
в сърцето на Един Баща,
а ангели шептяха „Алилуя“.

Тя стигнала до хълм един,
където Неговият Син
на дървен кръст разкъсан бе прикован
със тежки гвоздеи в плътта
умираше във самота,
а ангели шептяха „Алилуя“.

А слънцето закри очи,
вселената се в мрак покри
сиротната сълза тя да приюти!
Земята в своите недра
от раните попи кръвта,
а ангели шептяха „Алилуя“.

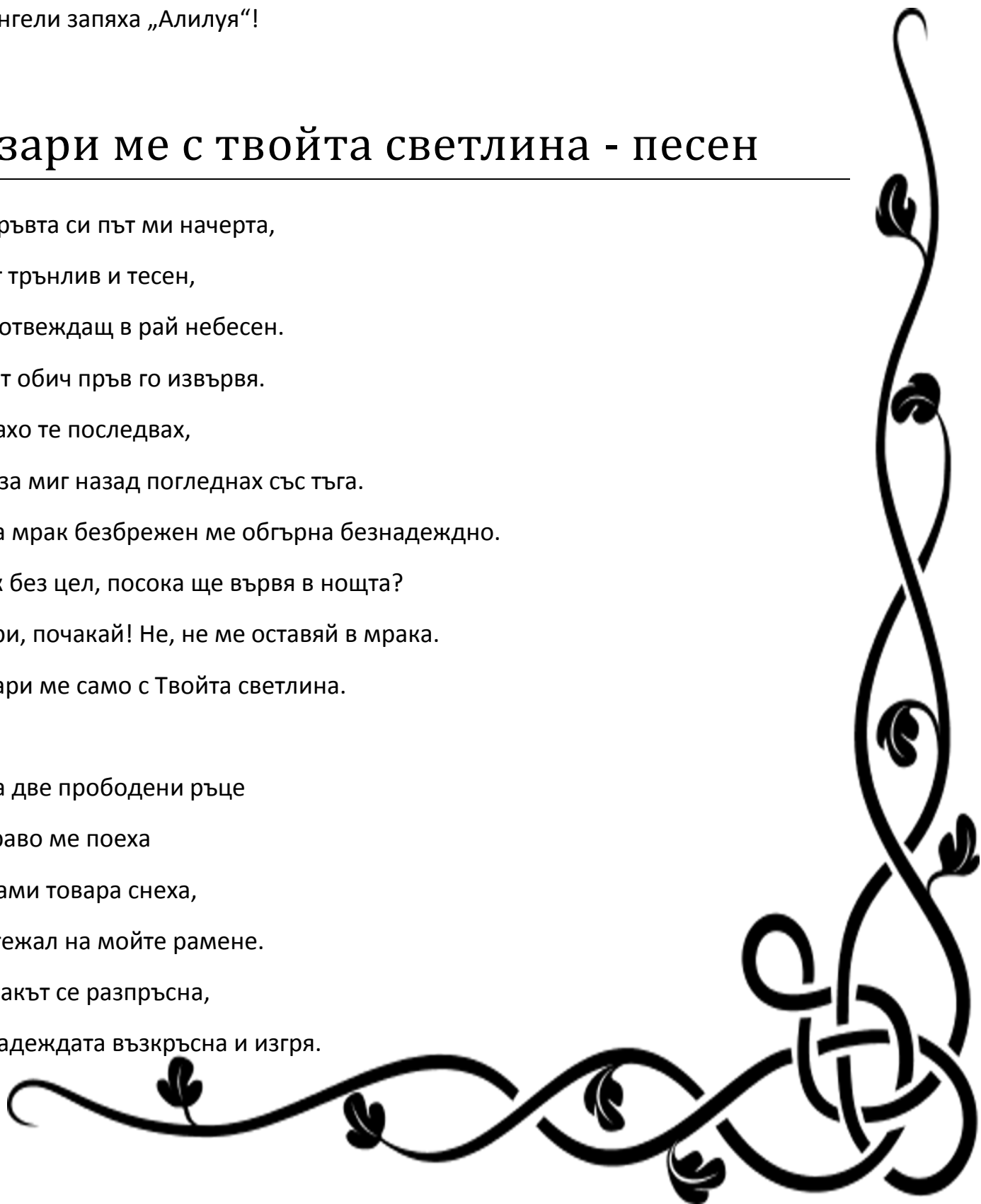
В агония потресе се
земята и понесена –
сълзата бликна в хиляди сърца!
Ледът корав разчупи се,
животът в тях откупи се
и ангели запяха „Алилуя“!

Озари ме с твоята светлина - песен

С кръвта си път ми начерта,
път трънлив и тесен,
но отвеждащ в рай небесен.
И от обич пръв го извървя.
Плахо те последвах,
но за миг назад погледнах със тъга.
Ала мрак безбрежен ме обгърна безнадеждно.
Как без цел, посока ще вървя в нощта?
Спри, почакай! Не, не ме оставяй в мрака.
Озари ме само с Твоята светлина.

Ала две прободени ръце
здраво ме поеха
и сами товара снеха,
натезал на моите рамене.
Мракът се разпръсна,
а надеждата възкръсна и изгря.

И по пътя тесен с грижа бащина понесен
към дома небесен устремен вървя.
Спри, почакай! Не, не ме оставяй в мрака.
Озари ме само с Твойта светлина.

Господи, принасям Ти във дар
тихо при нозете
аз единствено сърцето.
Само Ти бъди му господар.
Друго не ти нося,
само твойта милост прося с плам и жар.
С огън очисти го и във злато превърни го,
и го опази през всичките ми дни.
Спри, почакай! Не, не ме оставяй в мрака.
Озари ме само с Твойта светлина.

